

Volby 1948

V lednu 1948 vstoupila v platnost nová Ústava, která byla demokratická a antifašistická. Na duben toho roku byly pak vyhlášeny první volby Italské republiky.

Svedla se velká předvolební kampaň, jakou Itálie ještě nezažila. Ve volbách proti sobě bojovaly **Lidová fronta komunistů a socialistů** proti **Křesťanským demokratům**.

Lidová fronta, byla levicová koalice zformovaná kvůli volbám 1948. Členskými stranami byly Partito Comunista Italiano (*PCI*), Partito Socialista Italiano, Partito Cristiano Sociale, Partito Democratico del Lavoro, Partito Sardo d'Azione. Jejich symbolem byl obrázek Garibaldiho. V předvolební kampani hlásali hlavně boj proti kapitalismu. Leadrem bloku byl Palmiro Togliatti.

Křesťanské demokraty (DC) založil roku 1942 Alcide De Gasperi společně s Luigim Sturzou.

Do voleb r. 1948 vstoupili s menšími spojenci jako liberálové, sociální demokraté a republikáni a ve společném programu zatracovali komunismus za jeho potlačování svobody. Stavěli voliče do pozice výběru mezi zaostalým Ruskem s komunisty proti Americe, která nabízela pomocnou ruku a lepší budoucnost. Ve volbách šlo tedy i o budoucí zahraniční politiku země, na čí stranu se postaví ve studené válce.

Všude byly **plakáty**, které útočili na voliče, jestli chtějí přijít o svobodu, o svou víru, o jistoty rodiny a celkově jestli chtějí být za hlupáky, ať si tedy volí Lidovou frontu komunistů. Tím že si tedy ale určitě nepolepší. Tou správnou volbou je prý volit mír a práci, kterou zaručují křesťanští demokraté. Masovost kampaně je dobře vidět na počtu vytištěných materiálů pro kampaň křesťanských demokratů.

5,5 milionu plakátů

38 miliónu letáčků

a 250 000 maleb na zdi po městech. Všechny materiály měly různé varianty.

Komunistům přitížilo, že Rusové nechtěli Italům vracet válečné zajatce a jejich pojetí svobody jasně ukazovalo obsazení československa. A k tomu proti nim těžce zaútočila Církev. Prý by jejich zvolení zakázali svobodné vyznání víry. Krom toho měli Italové v Americe leckdy spoustu příbuzných.

Hlasoval každý, volby byly totiž prohlášeny za povinné. Nakonec volilo 29 miliónu lidí tedy 92 % populace. Skoro novinkou bylo, že volily i ženy. Ty měly tohle právo teprve dva roky.

Samotné volby se konaly 18. dubna 1948.

Výsledek: 12 milionu hlasů (tedy **48,5 %**) **pro křesťanské demokraty**
8 milionu hlasů (35%) pro Lidovou frontu komunistů a socialistů

Prezidentem se stal Luigi Einaudi (1948-1955) a **premiérem** samozřejmě **De Gasperi**, jako vůdčí osobnost vítězné strany voleb. De Gasperi vládl politikou „středu“.

Tímto rokem také končí poválečné období. Itálie z něj oproti 1. světové válce vyšla celkem radostně, podržela si Terst a o kolonie stejně už nikdo nestál. **Hlavním následkem voleb byl mír a obnovení demokracie v zemi.**

V roce 1949 se Itálie stala členem **NATO** a tím dala jasně najevo, kam chce ve své zahraniční politice směřovat. Byla také spojencem Spojených států, který pomáhal oživit italské hospodářství pomocí **Marshallova plánu** (Evropský zotavovací program (ERP)). Šlo o plán přestavby spojenckých zemí Evropy zničených bombardováním a snahu o potlačení komunismu. S komunismem se Itálie tedy vypořádala ve volbách. Zbávalo tedy postavit zemi na nohy ekonomicky.